

Arrest

nr. 310 317 van 19 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 31 mei 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van

het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Bijzondere procedurele noden

4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

4.2. Verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid. Zo was zij zeer emotioneel tijdens het persoonlijk onderhoud en had zij moeite om over de voorgevallen gebeurtenissen te praten; werd zij op het CGVS door een mannelijke tolk bijgestaan, terwijl zij om een vrouwelijke tolk en protection officer had gevraagd; kende zij veel stress gelet op de lange duur van haar procedure; en ondervond zij veel administratieve moeilijkheden om te voorzien in een verblijf in België.

Verzoekster kan in haar betoog niet zonder meer worden gevolgd. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: "Uit de vragenlijst 'bijzonder procedure noden' blijkt immers dat u een ambtenaar van het vrouwelijk geslacht verkoos om uw relaas aan te vertellen. U koos er eveneens voor om verklaringen af te leggen in het Nederlands, zonder de tussenkomst van een tolk. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS legde u eveneens verklaringen af in het Nederlands. Op het einde van het eerste gehoor werd overeengekomen om u nogmaals op te roepen en u tijdens een tweede gehoor te laten bijstaan door een tolk die het Georgisch machtig is, omdat de communicatie bemoeilijkt werd door het onvoldoende vlot beheersen van het Nederlands. Door de onvoorziene afwezigheid van een vrouwelijke tolk werd u tijdens het tweede gehoor bijgestaan door een mannelijke tolk die het Georgisch machtig is. Omdat u en uw advocate opmerkten dat u liever de bijstand had van een vrouwelijke tolk, werd u de mogelijkheid geboden het gehoor op een later tijdstip alsnog te organiseren met een vrouwelijke tolk, maar u verkoos het gehoor toch te laten doorgaan met de mannelijke tolk. Er werd nogmaals benadrukt dat u zonder negatieve gevolgen voor de procedure steeds mocht bedenken en het gehoor kon stopzetten om te hervatten op later tijdstip met een vrouwelijke tolk. Het gehoor verliep verder zonder problemen. U gaf meermaals expliciet aan dat de aanwezigheid van de tolk geen probleem was."

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het tweede gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekster was immers in staat om haar

vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Verzoekster gaf meermaals aan dat de aanwezigheid van de mannelijke tolk geen probleem was (NPO 16 november 2022 (hierna NPO II), p. 2, 3). Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Er is verder geen objectief gegeven voorhanden dat de bijstand van een mannelijke tolk en/of de emoties en stress van verzoekster haar verhinderd zouden hebben haar asielrelaas volledig en juist te vertellen. Zij duidt evenmin nader op welke punten dit haar verklaringen zou hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord.

Verder kan verzoekster niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

5. Beoordeling in het licht van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij Georgië heeft verlaten omwille van haar seksuele oriëntatie. Zij kende er in 2016 een conflict met haar ouders omdat zij seksueel actief was waarna zij haar voor 10 dagen in een klooster lieten verblijven. Tevens haalt zij het algemeen homofob klimaat in Georgië aan omdat zij in 2016 eenmalig het slachtoffer werd van fysiek geweld en zij van mening is dat zij omwille van haar kritische uitspraken over het gebruik van geweld tegen de holebigemeenschap ontslagen werd. Haar ouders en burens zouden intussen op de hoogte zijn van haar biseksuele geaardheid.

5.2. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekster geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5.3. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeksters biseksuele geaardheid in casu op zich niet in twijfel wordt getrokken.

5.4. Uit de door beide partijen aangebrachte landeninformatie (de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 11 december 2023 en de informatie die in het verzoekschrift en de aanvullende nota wordt aangehaald) blijkt dat de situatie van de LGBTI+-gemeenschap nog steeds complex is, dat deze gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homofobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofob geweld tegen leden van de LGBTI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de informatie blijkt dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië, maar dat mensen in Tbilisi meer open-minded zijn dan de regio's, waar deze negatieve gevoelens diepgeworteld zijn. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen, zoals verzoeker nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift. Het loutere feit een LGBTI+-persoon te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt voorts zelf geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Georgië een risico loopt om te worden geïdoleerd of vervolgd. De informatie waarnaar verzoekster verwijst loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Ook hierin wordt immers ingegaan op haatdragende boodschappen, het voorvallen van verbaal en fysiek geweld (met in het bijzonder een toename wanneer het thema actueel is zoals bv. rond de Pride week), maatschappelijke discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten. Door louter een aantal bronnen te citeren, toont verzoekster niet aan dat de voormelde analyse niet (langer) correct zou zijn.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij de verzoeker om internationale bescherming ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

5.5. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit kan blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade.

Verzoekster verwijst naar een conflict in 2016 tussen haar en haar ouders, waarbij zij onder dwang voor tien dagen naar een klooster werd gebracht nadat haar moeder ontdekt had dat zij seksuele betrekkingen heeft gehad.

Vooreerst wordt opgemerkt dat het verblijf in het klooster op zich geen rechtstreeks verband hield met verzoeksters geaardheid, daar haar vader op dat ogenblik nog niet van op de hoogte was (NPO 13 september 2022 (hierna NPO I), p.15). Bovendien kan dit verblijf in het klooster bezwaarlijk als vervolging worden bestempeld. Hoewel verzoekster onder (lichte) dwang naar het klooster werd gebracht, werd zij er niet tegen haar wil vastgehouden, werd zij er niet slecht behandeld noch gedwongen of onder druk gezet om tegen haar wil wat dan ook te doen. Verzoekster geeft zelf aan dat zij de korte tijd in het klooster als aangenaam, kalm en sereen heeft ervaren, zij “zachte” gesprekken had met de kloosterzuster en er vrijwillig deelnam aan de activiteiten, alvorens haar ouders haar er opnieuw kwamen oppikken (NPO I, p. 7-10). Na haar verblijf in het klooster deden zich geen concrete incidenten meer voor met haar ouders (NPO I, p.10). Hoewel verzoekster de reactie en handelswijze van haar ouders als onaangenaam heeft ervaren, kan niet worden vastgesteld dat het om een daad van vervolging gaat.

Verzoekster vermeldt nog dat sinds haar vader op de hoogte is van haar biseksuele geaardheid, hij haar via haar moeder liet weten dat zij beter niet meer naar Georgië terugkomt (NPO I, p. 17). Een dergelijke opmerking is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Bovendien kan op grond van deze opmerking actueel evenmin een intentionele bedreiging van verzoeksters leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden geconcludeerd. Tot op heden heeft zij met haar vader geen contact meer (NPO I, p.14-15). Sinds haar vader vernam over verzoeksters seksuele oriëntatie heeft zij hem niet meer gezien en heeft hij zelf ook geen enkele poging meer gedaan om contact met haar te zoeken (NPO I, p. 16). Met haar moeder heeft verzoekster wel nog contact. Hun relatie is complex, maar actueel niet dermate problematisch dat er in haar hoofde sprake is van een vrees voor vervolging door haar. Met haar zus heeft u een goede band (NPO I, p. 14-16).

Hoewel aangenomen kan worden dat de moeilijke en complexe relatie met haar ouders emotioneel belastend is voor verzoekster, moet worden bemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Het gegeven dat ook de burens nu op de hoogte zijn van verzoeksters biseksualiteit omwille van een insinuerend bericht op sociale media door een kennis, en zij mogelijk opmerkingen zouden maken, is louter hypothetisch. Bovendien zijn dergelijk opmerkingen naar aard, intensiteit en draagwijdte evenmin te beschouwen als vervolging of ernstige schade.

Wat betreft het voorval in 2016 waarbij verzoekster het slachtoffer werd van fysiek geweld in een queervriendelijk club (NPO I, p.15, 17-18), moet worden vastgesteld dat het een eenmalig incident betrof van beperkte ernst en onvoldoende ernstig is om van systematische, zwaarwichtige vervolging te kunnen spreken. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Verder haalde verzoekster als ‘ander geval van homofobie’ aan dat zij ontslagen werd op haar werk aan de universiteit. Zij slaagt er echter niet in om een duidelijk, ondubbelzinnig verband aan te tonen tussen haar ontslag en haar geaardheid. Zij heeft zich op haar werk ook nooit geout als holebi. Verzoekster zou ontslagen zijn nadat zij in het kader van de gebeurtenissen rond de Tbilisi Pride week het halfslachtig opnam voor de slachtoffers van homofoob geweld tijdens de Pride week en dit zou slecht zijn gevallen bij haar baas. Dit blijft echter slechts een vermoeden van dat zij niet met feiten kan staven. Zo blijkt verzoekster pas 10 dagen na de bewuste discussie op de werkvloer ontslagen te zijn, en werd bij haar ontslag geen enkele zinspelend gemaakt op haar geaardheid. Los daarvan moet worden vastgesteld dat dergelijk incident betreurenswaardig is, maar op zich onvoldoende is om van vervolging te kunnen spreken. Hierbij moet nog opgemerkt dat verzoekster nadien op andere plaatsen werk kon vinden en zij kennelijk geen problemen had op de arbeidsmarkt.

5.6. Uit de lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt verder dat verzoekster voorafgaand aan haar vertrek uit Georgië er een betrekkelijk normaal leven kon leiden en haar geaardheid in Georgië in zekere mate openlijk beleefde.

Verzoekster kon er studeren, kon er vlot werk vinden, kon afspreken met vrienden en leidde een normaal sociaal leven, met inbegrip van seksuele relaties met partners van beide sexen, waarbij zij regelmatig bij haar partner kon blijven overnachten, dit alles kennelijk zonder noemenswaardige, zwaarwichtige moeilijkheden te

kennen. De brieven van G., D. en S. tonen aan dat zij ook tijdens haar verblijf in Georgië reeds contacten had met andere holebi's en zij zich ook als dusdanig outte tegenover hen, dat zij aanwezig was op queer feestjes of activiteiten of bars gelinkt aan de lgbtq+-gemeenschap, en zij dus niet sociaal zo geïsoleerd was als zij doet uitschijnen. Verzoekster geeft zelf nog aan dat zij niet zo erg opviel, dat zij niet als holebi-persoon gepercipieerd werd (NPO II, p.3-4). Op bovengenoemde incidenten na, kende zij geen noemenswaardige problemen in Georgië.

Op basis van verzoekers verklaringen kan dan ook worden aangenomen dat hij in staat was om een leven te leiden in Georgië, omringd door een netwerk van vrienden die op de hoogte zijn van haar seksuele oriëntatie en dat zij seksuele relaties had met partners van beide sexen, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Georgië dus ook in staat was om haar romantisch leven te ontwikkelen. Uit het geheel van het voorgaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekster haar seksuele oriëntatie dermate verborgen diende te houden in die mate dat het haar volledig verhindert om haar geaardheid vrij te beleven.

Bijgevolg kan uit verzoeksters verklaringen, in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden, niet blijken dat zij in een (gedwongen) maatschappelijk isolement leefde in Georgië en/of genoodzaakt was haar geaardheid te allen koste verborgen te houden.

5.7. Deze vaststelling wordt versterkt door het gegeven dat verzoekster na haar aankomst in België in juni 2019 jaren gewacht heeft om een beschermingsverzoek in te dienen. Zij verbleef hier op basis van een studentenvisum en diende pas in februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in nadat zij vernam dat haar studentenvisum niet zou verlengd worden. Deze houding getuigt niet van een vrees voor vervolging of ernstige schade.

De argumentatie in het verzoekschrift dat zij niet eerder nood had aan internationale bescherming aangezien zij op legale wijze in België verbleef, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Een gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoekster noopte haar land van herkomst te verlaten. Ook toen zij in 2017 in Nederland verbleef in het kader van een één jaar durend Erasmusproject, diende zij overigens geen beschermingsverzoek in, ondanks de voorgehouden 'onleefbare' situatie in Georgië (NPO I, p.13). Verzoekster keerde zelfs na afloop van haar Erasmusjaar in Nederland, in september 2018, opnieuw naar Georgië terug en verbleef er vervolgens bijna een jaar om er te werken, alvorens pas in de zomer van 2019 naar België te komen (zie stempels paspoort; verklaringen DVZ, punt 32; NPO I, p. 2-3).

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij daadwerkelijke nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van de door verzoekster geschetste vrees.

De uitleg dat zij zich niet per se bewust was van het feit dat haar persoonlijke situatie de indiening van een beschermingsverzoek rechtvaardigde, neemt de Raad niet aan. Verzoekster is een zelfstandige volwassen vrouw, met een masterdiploma in de Rechten, een eerdere ervaring met de asielprocedure in Nederland tijdens haar tienerjaren, én een sociaal netwerk van Georgische LGBT-personen in België en Europa. Er mag dan ook worden aangenomen dat zij in staat is om zich actief te informeren omtrent de mogelijkheid tot het verzoeken om internationale bescherming op gronde van seksuele oriëntatie en hiernaar te handelen, zo zij daadwerkelijk meent een vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verder blijkt uit de kopieën van de identiteitsdocumenten van haar vrienden G.Z. en D.V., die zij bij hun steunbrieven voegden, dat zij beiden als vluchteling werden erkend in België en dus de asielprocedure volledig doorlopen hebben. Deze vaststelling ondergraaft haar argument dat zij geen verzoek tot internationale bescherming durfde indienen omdat zij de procedure niet kende en dat zij dacht dat zij geen kans zou maken op erkenning als vluchteling.

5.8. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen niet blijkt dat haar fundamentele grondrechten stelselmatig in het gedrang zijn gekomen in Georgië. Zo kon verzoekster haar masterdiploma in de rechten behalen en vond zij op verschillende plaatsen werk. Verzoekster beschikt in Georgië ook over de steun van verschillende vrienden. Verder zijn er geen concrete indicaties dat verzoekster geen sociale of professionele activiteiten zou kunnen ontplooien in Georgië indien zij daartoe stappen zou zetten. Het blijkt aldus geenszins dat verzoekster omwille van sociale uitsluiting of pesterijen op basis van haar seksuele oriëntatie in uiterst precare leefomstandigheden was terechtgekomen of zou dreigen te komen bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

5.9. Verder moet worden onderstreept dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers

aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Betreffende de specifieke situatie van LGBTI+-personen blijkt uit voormelde recente COI Focus dat, hoewel er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Door het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen, gedwongen outing en secundaire victimisatie hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap echter vaak weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen outing zou voornamelijk voorkomen in de regio’s. Het feit dat de organisatoren van het homofob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo’s zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo’s, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De arresten van het EHRM, zoals besproken in de aanvullende nota van 5 maart 2024, waarbij de Georgische staat telkens en recent door het Hof werd veroordeeld omwille van het feit dat zij geen effectieve bescherming biedt aan slachtoffers van gender gerelateerd geweld, hebben niet per definitie tot gevolg dat verzoekster in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk te worden beoordeeld. Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 5 maart 2024 verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië aan slachtoffers van gender gerelateerd geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus.

Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient

niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Verzoekster argumenteerde dat de Georgische autoriteiten haar niet zouden beschermen aangezien ze bij hun tussenkomst in de club “niets deden” (NPO I, p. 17). Zij moest de politie vertellen wat er gebeurd was, en moest ook vermelden dat zij was uitgescholden voor lesbienne, waarbij zij op basis van de blik in de ogen van de agent de indruk had dat hij een afkeer had van holebi's. Dergelijke loutere veronderstelling is onvoldoende om te oordelen dat verzoekster in het geval van ernstige incidenten niet op de bescherming van haar autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoekster verklaarde nog: “Maar het kan zijn dat als politie jou niet leuk vinden.. dat jaar gebeurde dat heel vaak dat ze iets in je zak steken, drugs ofzo. Dat gebeurde niet met mij, maar het was wel duidelijk dat ze niet van homo's moesten weten.” (NPO I, p. 18). Met dergelijke algemene verwijzing, die gebaseerd is op veronderstellingen, brengt verzoekster geen persoonlijk concrete en zwaarwichtige redenen bij die aantonen dat zij niet op de hulp van haar autoriteiten zou kunnen rekenen indien zij het slachtoffer zou zijn van ernstige homofobe incidenten.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar bij eventuele problemen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhoudt te vrezen.

5.10. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Haar Georgisch paspoort (administratief dossier, map ‘Documenten’) heeft met betrekking op haar identiteit, en reisgedrag, dewelke in casu niet in twijfel worden getrokken.

Uit de print van twee foto's die iemand anders op sociale media verspreid heeft, kan niet worden afgeleid dat verzoekster vervolging riskeert bij terugkeer naar haar land van herkomst. De ongedateerde berichten die van haar moeder afkomstig zouden zijn, zijn hier evenmin toe in staat. Deze berichten zijn slechts een momentopname in hun complexe relatie en uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij hierna zelf nog meermaals contact heeft gehad met haar moeder en zij haar ondermeer kwam bezoeken in België (NPO II, p. 7-8).

Een aantal van de steunbrieven die verzoekster voorlegt getuigen enkel over haar leven, integratie, werk en studies in België, en laten geen licht schijnen op haar nood aan bescherming in geval van terugkeer naar haar land van herkomst (brieven docententeam Sint-Lukas, I.P., K.M., R.A.F.).

De brief van vzw Merhaba bevat louter enkele algemeenheden, zonder concrete relevante bijkomende elementen aan te brengen met betrekking tot haar nood aan bescherming.

De brieven van G., D. en S. tonen aan dat verzoekster ook tijdens haar verblijf in Georgië reeds contacten had met andere holebi's en zij zich ook als dusdanig outte tegenover hen, dat zij aanwezig was op queer feestjes of activiteiten of bars gelinkt aan de LGBTQ+-gemeenschap. Verder bevatten deze brieven geen concrete elementen die wijzen op een nood aan bescherming in haar hoofde.

5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP legt een aanvullende nota neer en geeft hierbij toelichting hoe de LGBTQI-gemeenschap momenteel wordt geïsoleerd. Ze stelt vast dat Georgië sinds '23 niet langer op de lijst veilige landen staat en de situatie verslechtert met de dag. Er kan niet gerekend worden op de autoriteiten voor bescherming. Leden van de LGBTQI-gemeenschap worden steeds meer geïsoleerd en ze gaat concreet in op het parcours van VzP waarbij ze stelt dat er geen leven meer is in Georgië voor haar. Na het behalen van haar master in de rechten heeft ze gewerkt voor een telecombedrijf. Onenigheid met haar werkgever inzake de holebi-gemeenschap was aanleiding tot haar ontslag. Ze heeft discussie met haar moeder gehad, zelf evolueerde ze van biseksueel naar lesbisch. Toen dit duidelijk werd stopten haar ouders in een kloostergemeenschap om haar te "genezen". Ze is slachtoffer geworden van seksueel geweld en slaagde erin via een Erasmus-opleiding in '17-'18 naar Amsterdam te gaan studeren. Bij haar terugkeer in Georgië stelt ze evenwel vast dat ze er niet langer kan aarden en zoekt en vindt een opleiding aan de universiteiten van Gent en Brussel, met een studentenvisum. In '22 beslist ze tot een VIB. Haar korte (terugkeer-)bezoeken aan haar herkomstland worden haar tegengeworpen door het CGVS die hierin een bewijs ziet dat ze verder in Georgië kan leven. Voor haar is dit evenwel niet zo: ze gaat er enkel vrienden opzoeken (niet haar familie), dit is iets anders dan er permanent te leven, wat onmogelijk is gezien ze er verworpen wordt door haar burens, vader ...

Er wordt niet betwist dat ze lesbisch is, deze gemeenschap wordt in Georgië geïsoleerd door de bevolking waarbij er geen bescherming is door de autoriteiten, bovendien is er een verstrenging van de wetgeving hieromtrent. De analyse van het CGVS is foutief, ze vraagt de hervorming van de bestreden beslissing. VzP zelf komt aan het woord in vloeiend Nederlands. Ze stelt dat ze inmiddels al 7 jaar haar land heeft verlaten en

probeert overheen de daar opgelopen traumata te komen. Ze kan niet terug want het is er voor haar niet veilig, er is de dreiging van familie, burens... Ze heeft veel angst, nachtmerries o.m. van de (fysieke) slagen die ze doorheen de jaren heeft moeten incasseren. De huidige situatie in haar land is te omschrijven als openlijk heel vijandig tegenover de LGBTQI-gemeenschap, het geweld escaleert, de discriminatie neemt toe, de situatie degradeert. Dit bezorgt haar veel angst. De LGBTQI-gemeenschap wordt er onderdrukt."

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 maart 2024.

5.1. Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten en toe te lichten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Ze gaat immers niet concreet in op, doch voorbij aan de gronden van de beschikking, en slaagt er (alzo) niet in de inhoud van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Waar verzoekster aanvoert dat haar korte (terugkeer-)bezoeken aan haar herkomstland haar worden tegengeworpen door het CGVS die hierin een bewijs ziet dat ze verder in Georgië kan leven, en zij opmerkt dat de analyse van het CGVS foutief is en ze de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, benadrukt de Raad dat in zoverre het betoog en de kritiek van verzoekster ter zitting gericht zijn tegen de beslissing kennelijk ongegrond die het CGVS in haar hoofde nam, deze niet dienstig zijn.

Zoals in de beschikking, in punt 2 en 3, reeds werd opgemerkt, bestaat de wettelijke grondslag van die beslissing immers niet meer. De beschikking is in de plaats getreden en maakt thans het (enige) voorwerp uit van de vraag tot horen.

5.3. Doordat Georgië sinds 2023 niet langer op de lijst veilige landen staat, zoals verzoekster(s) advocaat correct opmerkt ter zitting, is de Raad in de beschikking nagegaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming in de zin van een van die bepalingen aantoonde.

Verzoekster brengt geen elementen of argumenten bij die hierover anders doen oordelen. Ze maakt geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk. Ze slaagt er met haar algemeen en veelal herhalend betoog ter zitting niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de beschikking die alzo doen besluiten. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, gaat zij er ter zitting immers niet of nauwelijks inhoudelijk op in, doch aan voorbij, minstens brengt zij geen concrete, laat staan dienstige repliek in tegen de inhoud/gronden van de beschikking die hieraan afbreuk kan doen.

5.4. In zoverre ter zitting, door verzoekster en haar advocaat, de algemene situatie van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië wordt aangekaart en benadrukt, waarbij wordt aangevoerd dat die gemeenschap er momenteel wordt gevisieerd, er een verstrenging is van de wetgeving, en de LGBTI+-gemeenschap heeft af te rekenen met toenemend geweld en discriminatie en er een (openlijke) vijandige houding is naar de gemeenschap toe en deze er wordt onderdrukt, benadrukt de Raad dat in de beschikking aan de hand van de beschikbare, recente landeninformatie reeds dieper werd ingegaan op de situatie van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië.

De situatie voor de LGBTI+-gemeenschap in Georgië blijft zeer complex. Zoals uit de informatie die voorligt blijkt, is er sprake van haatdragende boodschappen, pesterijen en intimidaties, voorvallen van verbaal en fysiek (homofoob) geweld, zowel in de familiale sfeer als in het openbaar, en met in het bijzonder een toename wanneer het thema actueel is zoals bijvoorbeeld rond de Pride week, alsook (maatschappelijke) discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten.

Ofschoon de situatie van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië complex is en de gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië uitmaakt, is er actueel evenwel geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen in Georgië. Evenmin blijkt dit uit de aanvullende nota die door de verzoekende partij ter terechtzitting wordt neergelegd. Ook hierin wordt immers ingegaan op tekortkomingen, toename van haatdragende boodschappen ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap, het voorvallen van verbaal en fysiek geweld, wijdverspreide maatschappelijke discriminatie, de mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten en de wetsvoorstellen. Door louter een aantal bronnen aan te halen en hieruit te citeren toont verzoekster niet aan dat de voormelde analyse niet (langer) correct zou zijn. Het loutere feit LGBTI+-persoon te zijn, zoals verzoekster van wie haar seksuele geaardheid op zich niet in twijfel wordt getrokken, is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming, zoals in de beschikking al werd aangegeven, in punt 5.4.

Een individuele beoordeling van verzoeksters verklaarde nood aan internationale bescherming blijft dan ook noodzakelijk. Verzoekster toont echter geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade aan.

De Raad benadrukt te dezen nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakt doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift en ter terechtzitting geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

5.5. Waar verzoekster ter zitting, bij monde van haar advocaat, opwerpt dat zij van biseksueel naar lesbisch evolueerde en ze voorhoudt dat toen dit, haar geaardheid, duidelijk werd haar ouders haar in een kloostergemeenschap stopten om haar te genezen, stemt dit niet geheel overeen met hetgeen verzoekster eerder zelf, persoonlijk verklaarde. Op het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 september 2022 verklaarde zij namelijk expliciet: *“Het klooster was niet echt gelinkt met de biseksualiteit, maar nu wel, na die 3 jaar in BE en jaar in NL”* (NPO I, p. 15).

Gelet op die en verzoeksters overige verklaringen afgelegd tijdens haar 2 gehoren op het CGVS, werd in de beschikking opgemerkt dat haar verblijf in het klooster in 2016 geen rechtstreeks verband hield met haar geaardheid. Bovendien kan verzoeksters verblijf gedurende een tiental dagen in 2016, inmiddels een achttal jaar geleden, geenszins worden beschouwd als een daad van vervolging, gelet op verzoeksters eerdere verklaringen dat zij haar verblijf in het klooster als aangenaam, kalm en sereen heeft ervaren. Dat verzoekster de reactie en handelwijze van haar ouders destijds als onaangenaam heeft ervaren, neemt niet weg en wijzigt niets aan de vaststellingen dat het geenszins om een daad van vervolging gaat.

Voorts dient te worden herhaald en benadrukt dat buiten dat incident in 2016, waarbij zij tien dagen in een klooster diende te verblijven waarna haar ouders haar er kwamen ophalen, er zich geen concrete incidenten meer met verzoeksters ouders voordeden, zoals in de beschikking van 26 maart 2024 al werd opgemerkt.

Verzoekster laat ter zitting geheel na een ander licht te werpen op hetgeen hierover, en meer algemeen de problemen met haar ouders die haar geaardheid afkeuren, in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Verzoekster betoogt ter zitting op algemene wijze dat het in Georgië niet veilig is en er de dreiging is van familie en buren, doch ze gaat niet in het minst concreet in op en ontkracht noch weerlegt also geenszins de eerdere concrete vaststellingen dienaangaande, zoals waar in de beschikking wordt opgemerkt: *“Hoewel aangenomen kan worden dat de moeilijke en complexe relatie met haar ouders emotioneel belastend is voor verzoekster, moet worden bemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Het gegeven dat ook de buren nu op de hoogte zijn van verzoeksters biseksualiteit omwille van een insinuerend bericht op sociale media door een kennis, en zij mogelijk opmerkingen zouden maken, is louter hypothetisch. Bovendien zijn dergelijk opmerkingen naar aard, intensiteit en draagwijdte evenmin te beschouwen als vervolging of ernstige schade.”*

Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, is het feit dat verzoeksters vader, via haar moeder zou hebben gezegd dat zij beter niet meer terugkomt naar Georgië onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Op grond van deze, een dergelijke algemene opmerking kan actueel geenszins een intentionele bedreiging van verzoeksters leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden geconcludeerd.

Uit verzoeksters eerdere verklaringen blijkt dat zij al jarenlang geen contact meer heeft met haar vader. Sinds hij verzoeksters seksuele oriëntatie vernam, heeft ze hem niet meer gezien en uit niets blijkt dat hij zelf nog enige poging zou hebben gedaan om contact met haar te zoeken.

Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in het minst aan dat haar ouders haar in Georgië viseerden en bedreigden, laat staan dat zij haar naar het leven stonden en staan. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat zij in Georgië door haar ouders, en/of buren dan wel anderen, werd vervolgd omwille van haar seksuele geaardheid, of dat vervolging in haar land van herkomst (concreet) dreigt.

Een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekster blijft hier echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld. Met haar algemeen betoog ter zitting dat ze niet kan terugkeren naar Georgië omdat het er niet veilig is en er de dreiging is van familie en buren, een louter hypothetische vrees overigens zoals eerder werd vastgesteld, blijft verzoekster eveneens in gebreke om op concrete en overtuigende wijze een vrees voor vervolging dan wel risico op ernstige schade in haar hoofde aan te tonen.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar problemen in Georgië zich in de periode 2016-2017 voornamelijk in de huiselijke sfeer en directe omgeving situeerden. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij door haar ouders, buren en/of anderen werd vervolgd of dat actueel bij een terugkeer naar Georgië vervolging dreigt.

Ten overvloede blijkt uit niets dat verzoekster zich niet elders in Georgië, verder van haar ouderlijke omgeving kan vestigen, waarbij wordt aangestipt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in Georgië, ook tijdens de periodes dat zij er verbleef de jaren nadien, makkelijk werk kon vinden en er een betrekkelijk normaal (sociaal) leven kon leiden en haar geaardheid in zekere mate openlijk kon beleven, zonder er nog grote, laat staan noemenswaardige problemen te kennen.

Dit geldt des te meer gelet op de vaststelling dat na de periode 2016-2017 waarin verzoekster de door haar aangehaalde concrete incidenten situeert, verzoekster na enkele keren in het buitenland te hebben verbleven, zij nog meermaals is teruggekeerd naar Georgië, ondanks de door haar voorgehouden onleefbare situatie daar.

5.6. Verzoeksters houding, zoals die blijkt uit haar verklaringen en gedragingen, stemt dan ook moeilijk overeen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals eerder al uitgebreid in de beschikking werd vastgesteld en uiteengezet.

Verzoekster gaat ter zitting niet in het minst in op en slaagt er alzo niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen die zo doen besluiten.

Verzoekster merkt ter zitting op algemene wijze op dat zij erin slaagde om via een Erasmus-opleiding in de periode 2017-2018 in Amsterdam te gaan studeren, doch ze laat de eerder in dit verband gedane vaststellingen ongemoeid.

De Raad herhaalt en beklemtoont dat verzoekster, ondanks dat volgens haar (verklaringen) de situatie in haar thuisland Georgië toen onleefbaar was, in Nederland geen verzoek om internationale bescherming indiende. Ze keerde na afloop van haar Erasmusjaar in Nederland in september 2018 vrijwillig terug naar Georgië, waar zij vervolgens bijna een jaar opnieuw verbleef om er te werken, en kwam nadien in de zomer van 2019 naar België. Na haar aankomst in België in 2019 wachtte verzoekster nog jarenlang, tot eind februari 2022, om hier voor het eerst om internationale bescherming te verzoeken, en zij ging na haar aankomst in België in 2019 zelfs nog meermaals terug op bezoek in Georgië.

De algemene opmerking ter zitting dat zij de keren dat zij vrijwillig terugkeerde naar haar (gevreesde) land van herkomst enkel vrienden ging opzoeken en niet haar familie en dat dit iets anders is dan er permanent te leven, doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen hierover eerder werd geoordeeld.

Een dergelijk gedrag valt immers niet te rijmen met een risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat verzoekster na het begin van haar problemen met haar ouders in de periode 2016 en 2017 en de andere conflicten die zij in Georgië in die periode kende en bij terugkeer opnieuw vreest, de jaren nadien nog meermaals naar Georgië is teruggekeerd, soms voor langere tijd zelfs zoals na haar studies in Nederland in de periode 2017-2018, en zij pas in 2022 voor het eerst om internationale bescherming heeft verzocht, is onverenigbaar met, minstens ondergraaft en relativeert dit op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en ernst van de door haar voorgehouden vervolgingsvrees. Een dergelijke handelwijze is onverzoenbaar met de ernst van de ingeroepen problemen en vrees voor vervolging.

Verzoeksters verklaringen en handelen wijzen erop dat zij louter een verblijf buiten Georgië, in Europa wil (bestendigen), doch geenszins dat zij Georgië heeft verlaten of er niet meer kan terugkeren uit vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster kan, los van het voorgaande, overigens bezwaarlijk ernstig de autoriteiten of anderen een lange procedure en onredelijke termijn van de asielpcedure verwijten, zoals zij in haar aanvullende nota van 30 mei 2024 doet. Ze kan bezwaarlijk ernstig van "redenen onafhankelijk van haar wil" spreken, gelet op haar

jarenlange nalaten om hier voor het eerst in België, na hier al jarenlang te hebben verbleven en eerder al lange tijd in Nederland te hebben verbleven zonder er een beschermingsverzoek in te dienen, pas in 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In de beschikking werd in dit verband overigens al opgemerkt dat verzoekster niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

5.7. Waar ter zitting door verzoekster(s) advocaat wordt aangehaald dat zij na het behalen van haar masterdiploma in de rechten voor een telecombedrijf heeft gewerkt en onenigheid met haar werkgever inzake de holebi-gemeenschap tot haar ontslag leidde, merkt de Raad op dat verzoekster dit ontslag eerder, tijdens een van haar gehoren, op haar werk op de universiteit situeerde. Verzoekster gaat ter zitting hoe dan ook voorts niet in het minst in op en laat als dusdanig geheel na een ander licht te werpen op hetgeen omtrent dat ontslag eerder concreet werd opgemerkt in de beschikking, in punt 5.5. De Raad herhaalt en onderstreept dat, zo al zou worden aangenomen dat zij omwille van een positieve opmerking over de holebi-gemeenschap haar ontslag zou hebben gekregen, een dergelijk gebeuren betreurens-waardig is, doch op zich onvoldoende om van vervolging te kunnen spreken. Voorts blijkt dat verzoekster nadien in Georgië nog makkelijk op andere plaatsen werk kon vinden en zij kennelijk geen, laat staan nog noemenswaardige problemen (meer) had op de arbeidsmarkt.

5.8. In zoverre verzoekster met haar zeer algemeen en niet verder toegelicht betoog omtrent het feit dat zij in Georgië het slachtoffer zou zijn geworden van seksueel geweld, doelt op het eenmalig incident in een queer-vriendelijke club in 2016, herhaalt de Raad dat dit een eenmalig incident betrof van beperkte ernst en dit onvoldoende ernstig is om van systematische, zwaarwichtige vervolging te kunnen spreken. Verzoekster haalt, zoals ook eerder al in de beschikking (in punt 5.5.) werd vastgesteld, geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.9. Met haar louter ontkenkende opmerking ter zitting, -waarmee zij het in dit verband eerder concreet aan de hand van onder meer objectieve landeninformatie in het dossier geheel negeert en louter slechts zonder meer tegensprekt- dat er niet op de autoriteiten kan gerekend worden voor bescherming, ontkracht noch weerlegt verzoekster de grond in de beschikking, in punt 5.9., omtrent de nationale beschermingsmogelijkheden in Georgië en haar persoonlijke nalaten om deze afdoende te benutten, laat staan uit te putten.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan het dienaangaande in de beschikking vastgestelde, zoals waar wordt geconcludeerd: *“Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar bij eventuele problemen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhoudt te vrezen.”*

5.10. Met de algemene opmerking dat er geen leven meer is in Georgië voor haar, toont verzoekster geenszins een nood aan internationale bescherming aan. Verzoekster gaat bovendien niet in het minst in, doch voorbij aan en ze doet geen enkele poging of moeite om de grond in de beschikking, in punt 5.6., in een ander daglicht te plaatsen waarbij wordt vastgesteld dat uit (een lezing van) haar verklaringen blijkt dat zij voorafgaand aan haar vertrek uit Georgië er een betrekkelijk normaal leven kon leiden en haar geaardheid in Georgië in zekere mate openlijk beleefde.

5.11. De ter zitting bij aanvullende nota neergelegde getuigenis van een Belgische vriendin van verzoekster die verklaart hier met haar een romantische relatie te hebben, is niet van aard anders te doen oordelen dan hetgeen voorafgaand werd vastgesteld en geoordeeld. Verzoekster toont met die romantische lesbische relatie die zij hier in België zou beleven, niet aan dat zij in Georgië voor vervolging dient te vrezen of er bij terugkeer een reëel risico loopt, noch dat in het geval zij er bij terugkeer problemen zou kennen het haar aan nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten ontbreekt.

5.12. Verzoekster toont derhalve op generlei wijze *in concreto* aan dat zij Georgië heeft verlaten en/of er niet meer naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 maart 2024 opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt verzoekster niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS